

คุณพยาบาล



ที่รัก

ดีอย่างไร

คุณพยาบาลที่รัก

ตัวอย่าง

ปณตพร

หนังสือนิยาย คุณพยาบาลที่รัก

เขียนโดย ปณตพร

บรรณาธิการ วารุณี วิรุฬห์กร (ครูแนน)

พิสูจน์อักษร สุภาณัน วงศ์สิริกา

ออกแบบปก-รูปเล่ม มีมภมร เต็มจิตตราวิชัย

พิมพ์ครั้งที่ มกราคม 2565

ISBN 978-616-8303-21-4

ราคา 259 บาท

จัดทำและจัดจำหน่ายโดย: สำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี่

29/1512 แขวงสามวาตะวันตก เขตคลองสามวา กรุงเทพมหานคร 10510

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก ติดต่อได้ที่: โทรศัพท์ 082-586-2446

พิมพ์ที่: บริษัท กู๊ดเฮด พรินติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

6/1 ซอยเสรีไทย 58 แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

สงวนลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยเล่มนี้ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดย
สำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี่ ห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ ก่อนได้รับอนุญาตเป็นลาย
ลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ขีดเขียนอะคาเดมี่ รวมทั้งการดัดแปลงในสื่อออนไลน์และออฟไลน์
เว้นแต่เพื่อใช้ในการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

คำนำบรรณาธิการ

คุณเชื่อเรื่องโชคชะตาไหม... เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่า ในวันที่เราอยู่จุดสูงสุดเราจะตกลงไปเมื่อไหร่ และเมื่อเราอยู่ในจุดที่ต่ำสุด เราจะขึ้นมาได้เมื่อไหร่

นิชา พยาบาลสาวจิตใจดี น่ารัก สดใส ผู้ที่มองโลกในแง่ดีและรักการช่วยเหลือผู้อื่นเสมอ แต่กลับมีเหตุไม่คาดฝันที่ทำให้ชีวิตที่สวยงามของเธอต้องพังทลายลง แล้วจู่ๆ กลับมีใครก็ไม่รู้ยื่นมือเข้ามาช่วย แต่เธอต้องแลกมาด้วยเงื่อนไขบางอย่าง

“ดี” หรือ “ร้าย” โชคชะตาจะนำพาชีวิตของเธอไป

ขอให้ทุกท่านเป็นกำลังใจให้นิชา และสนุกไปกับเรื่องราวในชีวิตของเธอด้วยนะคะ

เพราะชีวิตคือ ความรัก

วารุณี วิรุฬห์กร (ครูแนน)

บรรณาธิการสำนักพิมพ์ซีดีเขียนอะคาเดมี่

คำนำนักเขียน

เรื่องราวความรักอันแสนอบอุ่นระหว่างพยาบาลสาวสวยนามว่า นินา และชายหนุ่มมหาเศรษฐีนามว่า บัณฑิต ที่บังเอิญมาพบกันเพราะ โชคชะตาเล่นตลกจนเกิดเป็นเส้นทางความรักที่ทำให้ทั้งสองต้องมาเดิน เคียงข้างกันอย่างช่วยไม่ได้

หากคุณกำลังมองหาหนังสือเล่มที่จะช่วยให้หัวใจของคุณรู้สึก สุขนิยาม การได้อ่าน “คุณพยาบาลที่รัก” อาจช่วยให้หัวใจของคุณเต้นระรัว ด้วยความอบอุ่นที่ทั้งสองคนจะมอบให้กับนักอ่านอย่างคุณแน่นอน

สุดท้ายก็ขอฝากนิยายเล่มนี้ไว้กับนักอ่านทุกท่านด้วยนะคะ และ หวังว่านิยายเรื่องนี้จะทำให้คุณยิ้มออกมาได้อย่างมีความสุขเช่นกัน

ผู้เขียน

ปณตพร

บทนำ

ตั้งแต่ฉันจำความได้ ฉันก็เห็นพ่อกับแม่มักจะคอยช่วยเหลือคนอื่นเสมอ คุณพ่อฉันทำงานอยู่สาธารณสุข ส่วนคุณแม่เป็นนักบัญชีที่ทุกคนยกย่องให้เป็นสมุหบัญชีที่คึกคักที่สุดเช่นกัน ฉันกับพี่ชายเติบโตมาพร้อมกับความรักของท่านทั้งสอง ตั้งแต่เด็กจนเติบโตในแต่ละวัน แม่พอกับแม่จะต้องทำงานทำหน้าที่ของตัวเอง แต่เวลาที่มีให้พวกเรานั้นก็ไม่ได้น้อยลงไปเลยแม้แต่หยด

“คุณยาย” วันหนึ่งฉันพบผู้หญิงท่าทางดูสง่างามแม่ผมของเธอจะเป็นสีดอกเลาที่บ่งบอกถึงเวลาที่เธอใช้ชีวิตมานานก็ตาม แต่ความสวยก็ยังปรากฏบนใบหน้าและรอยยิ้มของเธอไม่จางหาย

“ว่าไงจ๊ะ”

“คุณยายมาทำอะไรที่บ้านของหนูหรือคะ?” แน่นอนว่าคุณยายท่านนี้เป็นคนแปลกหน้าที่ฉันไม่รู้จักเลยแม้แต่หยด แต่เพราะหน้าตาท่าทางที่ดูโอบบ้อมอารีก็ทำให้ฉันไม่ได้หวาดกลัวเธอ แต่อยากเข้าไปทำความรู้จักและชวนพูดคุยเสียมากกว่า

“ฉันมารอเจอพ่อกับแม่ของหนูนะ” เธอหันมายิ้มละไมให้ฉัน

“ทำไมล่ะคะ มีธุระอะไรรีบไปล่ะคะ” ฉันทามไปตามนิสัยช่างสงสัยของตัวเอง

“เมื่อวันก่อนยายไม่มีรถกลับบ้าน แล้วพ่อแม่ของหนูก็อาสาไปส่ง แถมยังพยายไปซื้ออาหารก่อนกลับบ้านเข้าบ้านด้วย วันนี้ยายให้ที่บ้านพามาหาพ่อแม่ของหนูเพื่อจะตอบแทนน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ กับทั้งสองนะจ๊ะ”

“อ้อ...แบบนี้เอง แล้วคุณยายทานน้ำมารี้อย่างคะ”

“เรียบบร๊อยจ๊ะ ชอบคุณมากๆ เลยนะแม่หนู” เธอเรียกฉันอย่างเอ็นดู พลังดูบศึระด้วยมือที่อบอุ่น จนฉันเองไม่สามารถจินตนาการภาพตอนที่เธอโกรธออกมาได้เลย

“อ้าว...คุณบ้า” เสียงแม่ของฉันที่เพ็งเดินพันประตูรั้วของบ้าน มีสีหน้าประหลาดใจไม่น้อยเมื่อเห็นหญิงแปลกหน้าในบ้านของตัวเอง

“โอย ดีใจจังที่ได้เจอคุณทั้งสอง” คุณยายคนนั้นยิ้มระบายออกมาอย่างสุขใจ คุณแม่ยิ้มให้ฉันแล้วเรียกพี่รุจพี่ชายให้พาไปนั่งเล่นในบ้าน ไม่นานทั้งพ่อและแม่ก็พูดคุยกับคุณยายคนนั้นอยู่นานสองนาน

“นิรุจ นิซาออกมาลาคุณยายหน่อยเร็ว” คุณพ่อเรียกฉันกับพี่ชายให้ออกไปข้างนอก คุณยายในชุดสีครีมดูสง่างามในยามที่แสงแดดยาม

เย็นส่องประกายไปที่เธออย่างเด่นชัด แวตาค่อนโยนนั่นมองมาที่ฉันและพี่ชาย ก่อนที่มือทั้งสองจะลูบมาที่ศีรษะของเรา เธอก็ยิ้มและเอ่ยว่า

“เป็นเด็กดีนะ”

ภาพจำตอนนั้นยังติดอยู่ในส่วนลึกๆ ของความทรงจำของฉัน ซึ่งฉันเองไม่เคยรู้ตัวว่าสามารถได้เห็นแวตาคือชอบคุณอย่างจริงใจจากใครสักคนนั้น เป็นเหมือนไฟที่ปลุกพลังในชีวิตของฉันตั้งแต่นั้นมา พ่อกับแม่มักได้รับคำขอบคุณจากทั้งคนรอบข้าง และคนแปลกหน้าอยู่บ่อยครั้ง นานวันเข้า สิ่งเหล่านั้นกลับปลุกฝังนิสัยชอบช่วยเหลือคนให้กับตัวฉันเองจนแทบแยกไม่ออก ทุกวันฉันจะต้องได้ช่วยใครสักคน ไม่ว่าจะทางกาย หรือทางใจ มันเหมือนเป็นกิจวัตรประจำวันที่ฉันทำจนเคยชินไปแล้ว จนถึงวันที่ฉันต้องเลือกเส้นทางในอาชีพการงานของตัวเอง ตอนนั้นน่าจะประมาณ ม.3 ได้ ระหว่างที่นั่งทานอาหารเย็นกัน

“หนูอยากเป็นพยาบาลค่ะ” ฉันพูดออกมาเองโดยไม่รู้ตัว ฉันเงยหน้ามองพ่อกับแม่ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม และรับรู้ถึงสายตาของพี่รุจที่จับจ้องมา

“ทุกคนว่ายังไงบ้างคะ?” ฉันถามย้ำทุกคนอีกที

“ดีนี่ลูก” แม่บอก

“ถ้าเป็นสิ่งที่ลูกชอบก็เอาเลย” พ่อก็สนับสนุน

“แล้วเธอจะไม่ไหวเหวอ เลือดจี่ เข็ม มีด อ้ากกก มีแต่ของน่ากลัวนะ”
นักดับฝันอันดับหนึ่งพูดแย้งขึ้นมา

“พี่รุจ นิชาไม่ใช่คนอ่อนแอแบบนั้นหรอก”

“เอาเถอะ พี่จะคอยดูแลทั้งนั้น” พี่รุจพูดอย่างไม่สนใจแต่ข้างใน
แล้วเขาเองก็แอบเชียร์ให้ฉันทำตามความฝันได้เหมือนกัน ระหว่างช่วงปีที่
ฉันเรียนอยู่ระดับมัธยมปลาย พี่รุจก็จะแอบซื้อหนังสือ หรือพาฉันไปเที่ยว
เพื่อพักผ่อนเสมอ จนในที่สุดเส้นทางของการเป็นพยาบาลของฉันก็เริ่ม
ชัดเจนขึ้นเมื่อฉันสอบติดพยาบาลตามที่ตั้งใจเอาไว้

“ยินดีด้วยนะนิชา” พ่อกับแม่เข้ามากอดฉันจนแน่น เป็นครั้งแรก
เลยที่ฉันรู้สึกว่าคุณมีความสุขแบบสุดๆ เพราะนี่คืออาชีพที่ตัวฉันเองคิด
ว่าน่าจะทำได้เป็นอย่างดี แถมคนในครอบครัวก็สนับสนุนฉันมากๆ อีก
ด้วย รวมทั้งพี่ชายที่ไม่ค่อยจะแสดงอารมณ์อะไรเท่าไรก็ยังแอบยิ้มและ
ยินดีไปกับฉันด้วย แม้การเรียนพยาบาลจะไม่ได้ง่ายอย่างที่หลายๆ คนคิด
และฉันต้องสละอะไรหลายอย่างมากเพื่อจะจบไปเป็นพยาบาลที่ดี เพราะ
ฉันอยากเห็นรอยยิ้มของพ่อกับแม่ในวันที่ฉันได้เข้าทำงานเป็นวันแรก พ่อ
กับแม่และพี่รุจคงภูมิใจในตัวฉันมากๆ แน่นอน สิ่งเหล่านี้เป็นแรงผลักดัน

ให้ฉันกัดฟันยิ้มสู้ แม้จะยากมากแค่ไหน แม้จะเหนื่อยแทบตาย หรือแม้แต่จะไม่เหลืออะไรให้ดีใจได้เลยก็ตาม ฉันฝึกฝนตัวเองอย่างหนัก จนแทบนอนไม่พอ และแล้ววันหนึ่ง...

“คุณครับ...” เสียงทุ้มนุ่มของบางคนดังขึ้น เพราะฉันแอบเผลอหลับที่ป้ายรถเมล์ หน้าโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง

“คะ? คนไข้เป็นอะไรี่เปล่าคะ?” ฉันเผลอถามไปด้วยความเคยชิน แต่ชายตรงหน้าก็เพียงแต่มองหน้าฉันด้วยความประหลาดใจเท่านั้น ฉันจึงเพิ่งได้สติว่าไม่ได้กำลังฝึกงานอยู่ แล้วกระแอมเบาๆ สองที

“เอ่อ...มีอะไรี่เปล่าคะ?”

“ผมเห็นคุณทำท่าจะเซ...ล้มไปนะครับ เลยปลุกก่อน” ชายตรงหน้าดูอายุมากกว่าฉัน แถมยังดูสุ่มมาก ฉันจึงได้แต่หน้าแดงแล้วโค้งศีรษะให้เขาเป็นการขอบคุณ พอเงยหน้าอีกทีเขาก็ก้าวขึ้นรถหุ้คันงามไปซะแล้ว

“เอื่อ...ทำงานจนเผลอหลับอีกแล้วเหอเนี่ย” ฉันเงยหน้ามองท้องฟ้าที่แดดส่องลงมาจนแสบตา เป็นช่วงเวลาที่ไม่น่าจะหลับได้แต่ฉันก็ยังสามารภ ตอนนั้นฉันเองเลยเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า พยาบาลไม่ใช่อาชีพที่ง่ายเลยสักนิด ทุกวันคือการจ่ายร่างกายและหัวใจไปกับการช่วยผู้คน

จนหลงลืมที่จะดูแลตัวเอง โชคดีว่าผู้ชายคนนั้นมาปลุกฉันก่อน ฉันถึงไม่
ล้มไปกองกับพื้นหรือถ้าเลวร้ายกว่านั้นหัวแตกขึ้นมาก็คงแย่แน่ ฉันยกมือ
ขึ้นมาขอบคุณผู้ชายคนนั้น แม้เขาจะหายไปแล้วก็ตาม แต่ก็ขอบคุณที่ทำให้
ให้ฉันไม่ต้องบาดเจ็บ และทำให้ฉันกลับมาดูแลตัวเองมากกว่าเดิม
พร้อมๆ กับดูแลคนอื่นไปด้วย ฉันกำลังจะจบแล้ว และมั่นใจว่าจะสร้าง
รอยยิ้มให้กับคนได้อีกมากมายแน่นอน...



ตอนที่ 1

นิซาหญิงสาวผมยาวประจำที่มีรอยยิ้มสดใสเป็นเอกลักษณ์แบบที่ใครเห็นก็มักจะจำเธอได้ขึ้นใจตั้งแต่แรกพบ เธอมักหัวเราะและยิ้มอย่างว่าเรื่องตลอดเวลา และแม้วิชาซีพีที่เธอเรียนมานั้นจะหนักหน่วง แต่กลับไม่สามารถลบล้างรอยยิ้มพิมพ์ใจของเธอไปได้เลยแม้แต่หย่อม

“นิซา ได้ข่าวว่าเธอได้บรรจุแล้วหรือ?” อูษาเพื่อนสนิทของเธอถามขึ้นระหว่างการนัดเจอกันที่ร้านกาแฟเล็กๆ แต่มีคนไม่น้อยที่แวะเวียนมาชมบรรยากาศชวนฝันที่นี่

“อืม ได้แล้วเป็นโรงพยาบาลใหญ่ด้วยล่ะ” นิซารีบตอบกลับอูษาทันทีเพราะอูษาเป็นเพื่อนที่เธอสนิทมากด้วยที่สุด และรับรู้ถึงความตั้งใจอันดีของนิซาที่ต้องการประกอบวิชาชีพพยาบาลเพราะเธอมีพื้นฐานในการขอความช่วยเหลือคนอื่น อีกทั้งสมัยเด็กเธอดูแลปรนนิบัติคุณย่ามานานหลายปีจนกระทั่งท่านได้จากไป นิซาจึงรู้สึกว่าการได้ดูแลใครให้เขารู้สึกดีขึ้น หรือแม้แต่ช่วยให้เขาสะดวกสบายนั้นเป็นความสุขที่ทำให้หัวใจเธอเต็มอิ่มพร้อมจะมีชีวิตต่อไปในแต่ละวันได้อย่างมหาศาลจริงๆ

“หยุด ยินดีด้วยเลยนิซา” อูษากุมมือนิซาพร้อมยิ้มกว้าง

“แล้วอุษาล่ะ เป็นยังไง? ยังจะไปรับช่วงกิจการที่บ้านต่อรีเปล่า?”
นิชาปรับสีหน้าให้เรียบนิ่งกว่าเดิมเนื่องจากรู้อยู่เต็มอกว่าจริงๆ แล้วอุษา
เพื่อนรักอยากจะทำงานเป็นดีไซเนอร์แต่เพราะระบบของที่บ้านเธอทำให้
เธอไม่สามารถทำตามฝันได้

“นี่แหละ ยังคิดไม่ตกเหมือนกัน พอเห็นเธอได้ไปตามความฝัน
ก็อยากจะลองทำดูเหมือนกัน แต่ถ้าทำนะ ก็ต้องโดนที่บ้านตัดขาด
แน่นอน” อุษาพูดด้วยแววตาเศร้า

“ค่อยๆ คิดนะอุษาเดี๋ยวก็เจอทางออกที่ดีแน่นอน แต่ฉันเชื่อว่าถ้า
เราทำอะไรที่รักมันจะทำได้นานนะ” นิชากุมมืออุษาเป็นการปลอบใจ

“นั่นสินะ ฉันเห็นเธอมาหลายปี เวลาที่เธอได้ช่วยคนป่วยใบหน้า
เธอนี้สว่างไสวเขียว สีหน้าแบบนั้นแหละที่ฉันก็อยากมี” อุษายิ้มจางๆ

“ยังไงเราก็อยู่ข้างเธอนะอุษา ไม่ว่าเธอจะไปทางไหนก็ตาม” ทั้ง
สองคนกุมมือกันแน่น ก่อนที่เสียงโทรศัพท์ของนิชาจะดังตัดอารมณ์ปลอบ
ขวัญของสองเพื่อนรักที่กำลังพูดเรื่องความฝันกันอยู่พอดี

“ไม่รับเหรือ” อุษาถาม

“เบอร์รี่ใครก็ไม่รู้ล่ะ” นิชาเหลือบมองเบอร์รี่โทร. แปลกประหลาดที่
โซวรับหน้าจอ ก่อนที่เสียงนั้นจะเงียบไป พร้อมกับหันมาเพื่อพูดคุยกับ
อุษาอีกครั้ง

“กรี๊งๆๆ” เสียงโทรศัพท์ของนิชาดังขึ้นอีกครั้งแต่ปรากฏว่าเป็น
เบอร์รี่ของพ่อเธอเองที่โซวขึ้นมาจากหน้าจอ

“แป๊บหนึ่งนะ” เธอคว้ามือถือแล้วทักทายปลายสายด้วยน้ำเสียงว่า
เริง

“ว่าไงคร่ำบบคุณชาย...” นิชายิ้มกว้างก่อนที่รอยยิ้มนั้นจะหดลง
อย่างรวดเร็วพร้อมกับดวงตาที่เต็มไปด้วยความตระหนักที่ปรากฏอย่าง
เห็นได้ชัด

“นิชา เป็นอะไร?” อุษาเห็นท่าทางแปลกๆ ของเพื่อนจึงสะกิดเธอ
ให้เล่ามาว่าเกิดอะไรขึ้น

“.....” นิชาไม่ได้ตอบเธอหนึ่งคำไปแบบนั้น จนอุษาต้องดึง
โทรศัพท์ออกจากมือของเธอแล้วเอาไปรับสายแทนเสียเอง

“คะ นั่นใครพูดคะ” อุษาถามด้วยน้ำเสียงคล่องแคล่ว

“ผมเป็นเจ้าหน้าที่พยาบาลครับ ตอนนี้พอกับแม่ของคุณประสบอุบัติเหตุกำลังนำไปส่งโรงพยาบาลกรุงเทพครับ” อูษามองใบหน้าที่แนบนิ่งของนิชาด้วยความเป็นห่วง แต่เธอก็ต้องเข้มแข็งไว้เพื่อสอบถามเรื่องราวทั้งหมด ก่อนจะพาร่างที่แทบจะไม่ไหวติงของนิชาพาไปที่โรงพยาบาลกรุงเทพซึ่งพอกับแม่ของเธอถูกพาตัวไป

ที่โรงพยาบาลกรุงเทพ

อูษาจูงมือนิชาวิ่งไปตามทางเดินพร้อมกับสอบถามเจ้าหน้าที่ว่าพ่อกับแม่ของนิชากำลังรักษาอยู่ที่ไหน ก่อนจะวิ่งไปตามทางที่ได้รับการบอกเล่ามา และพบว่าพี่ชายของนิชากำลังก้มหน้าอยู่นั่งในห้อง ICU เพียงลำพัง

“พี่นิรุจ...เป็นไงบ้างพี่” อูษาลากนิชามาแม่เธอจะยังคงซัดคไม่หาย แต่สองขาของเธอก็ก้าวตามอูษามาได้ตลอดทาง

“.....” นิรุจพี่ชายเพียงคนเดียวของนิชาพาค่อย ๆ เงยหน้าที่เต็มไปด้วยคราบน้ำตาซึ่งเขาไม่เคยเป็นมาก่อน หรืออย่างน้อยเขาก็ไม่เคยให้น้องสาวของเขาเห็นน้ำตาของเขา

“พวกท่านเสียแล้ว” วินาทีนั้นเองที่โลกของนิชาไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เธอผ่านเสียวินาทีแห่งความเจ็บปวดนั้นอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวจนกระทั่งวันสุดท้ายของงานศพซึ่งก็คือวันเผา เธอกลับบ้านแล้วเพิ่งนึกได้ว่าบ้านหลังนี้ปราศจากเงาของพ่อกับแม่ที่เธอรักเท่าชีวิต ไม่ว่าจะมองไปทางไหน ก็มีเพียงความเหงาที่เกาะกุมหัวใจของเธออย่างน่ากลัว นิชากอดตัวเองพร้อมทรุดลงกับพื้นแล้วระเบิดเสียงร้องไห้ออกมา

“นิชา...” เสียงของนิรุจดังขึ้นด้วยความตกใจ เพราะตลอดเวลาที่จัดงานศพพ่อกับแม่นิชาไม่มีท่าทางว่าจะร้องไห้เลย หญิงสาวตัวเล็กๆ เพียงแต่เหม่อลอยและมีสีหน้าเหนื่อยอ่อนเท่านั้น แต่เมื่อเห็นน้องสาวร้องไห้ออกมา หัวใจของพี่ชายที่เข้มแข็งมาตลอดก็อ่อนยวบยาบเช่นกัน ก่อนหน้านั้นเจ้าหน้าที่ก็เอาเทปจากกล้องวงจรปิดที่บันทึกเห็นรถของพ่อกับแม่ตอนประสบอุบัติเหตุพอดี แต่เพราะระบบกล้องทำงานผิดพลาด ภาพที่บันทึกไว้จึงขาดตอนไป นิชามองเห็นภาพเหตุการณ์ ณ ตอนนั้นก็ได้ แต่เดินไปที่ป้ายทะเบียนของรถคันหนึ่งที่อยู่ในที่เกิดเหตุซึ่งเธอมั่นใจว่ารถคันนั้นต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับการจากไปของพ่อกับแม่แน่นอน เธอแอบเก็บรายละเอียดทั้งหมดเอาไว้ในสมองโดยไม่ได้บอกให้ใครรู้